DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 listopada 1945 r.

Nr. 29

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

TREŚĆ DZIAŁU NIEURZĘDOWEGO.

240.

DEKRET

z dnia 6 października 1945 r.

o zmianie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 88), zmienionym dekretem z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 137), tabele w art. 2: „A. Funkcjonariusze, pracownicy przedsiębiorstw, zakładów i instytucyj państwowych" i „B. Sędziowie i prokuratorzy oraz Asesorzy sądowi" otrzymują brzmienie:

A. Funkcjonariusze, pracownicy przedsiębiorstw, zakładów i instytucyj państwowych.

Uposażenie zasadnicze miesięczne		Wysokość dodatku wojennego
	do 100 zł	500 zł
ponad 100 zł	„ 130 „	545 „
„ 130 „	„ 160 „	590 „
„ 160 „	„ 210 „	615 „
„ 210 „	„ 260 „	640 „
„ 260 „	„ 335 „	665 „
„ 335 „	„ 450 „	700 „
„ 450 „	„ 700 „	750 „
„ 700 „	„ 1000 „	800 „
„ 1000 „	„ 1500 „	800 „
„ 1500 „	„ 2000 „	800 „
„ 2000 „		900 „

B. Sędziowie i prokuratorzy.

W grupie uposażenia	Dodatek wojenny dla sędziów i prokuratorów	Uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem wojennym
I	1350 zł	2450 zł
II	1320 „	2120 „
III	1200 „	1775 „
IV	1100 „	1525 „

Asesorzy Sądowi.

W grupie uposażenia	Dodatek wojenny dla asesorów	Uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem wojennym
VII	1080 zł	1415 zł
VIII	1060 „	1320 „

Art. 2. Dekret niniejszy nie dotyczy pracowników przedsiębiorstw: „Polskie Koleje Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", w stosunku do których zachowują moc obowiązującą dotychczasowe przepisy.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz wszystkim interesowanym ministrom.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Władysław Wolski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Zdrowia:
Jerzy Morzycki

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński

Minister Lasów:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej
Feliks Mantel

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Odbudowy Kraju:
Michał Kaczorowski

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 października 1945 r. Nr 47, poz. 267).

241.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 października 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie art. 109 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 79 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 513) dodaje się dwa nowe ustępy (5) i (6) o brzmieniu następującym:

„(5). Gdy w następstwie wypadków, spowodowanych wojną, wymienione w punktach a) i b) ustępu (1) niniejszego paragrafu metryki nie mogą być do podania dołączone, metryka śmierci męża (ojca), metryka ślubu i metryki urodzeń dzieci mogą być zastąpione dowodem z przesłuchania dwóch świadków, przeprowadzonym w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341)".

„(6). Jeżeli śmierć męża (ojca) została stwierdzona zeznaniami dwóch świadków, może być przyznana tymczasowa pensja wdowia lub sieroca w wysokości, przypadającej według ustawy. Wypłata tymczasowej pensji wdowiej lub sierocej zostanie wstrzymana, o ile w ciągu dwóch i pół lat od przyznania pensji nie będzie złożone urzędowe stwierdzenie śmierci męża (ojca) lub orzeczenie sądowe uznające męża (ojca) za zmarłego".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 29 października 1945 r. Nr 46, poz. 261).

242.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 października 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu oraz Aprowizacji i Handlu w sprawie obniżenia podatku spożywczego od drożdży oraz ustalenia ceny drożdży.

Na podstawie art. 57 ust. 1, 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży, oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), w brzmieniu art. 1 pkt 2 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określoną w art. 57 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), w brzmieniu dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 185) normalną wysokość podatku spożywczego od drożdży obniża się do 275 zł od 1 kg.

§ 2. Uchyla się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. w sprawie zniżonego podatku spożywczego od drożdży (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 84).

§ 3. Detaliczną cenę drożdży piekarnianych wraz z podatkiem spożywczym ustala się na 400 zł za 1 kg.

§ 4. 1) Sprzedawcom drożdży piekarnianych przysługuje rabat handlowy w wysokości 20% ceny detalicznej w tym: 5% dla hurtownika, 15% zaś dla detalisty.

2) Drożdżownie obowiązane są udzielać każdemu odbiorcy drożdży piekarnianych rabatu handlowego w pełnej wysokości 20% ceny detalicznej, hurtownicy zaś obowiązani są udzielać detalicznym sprzedawcom rabatu w wysokości 15% detalicznej ceny sprzedażnej drożdży piekarnianych.

§ 5. 1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 sierpnia 1945 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu oraz Ministrem Aprowizacji i Handlu w sprawie cen drożdży (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 188).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Przemysłu:
Henryk Golański

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 października 1945 r. Nr 45, poz. 257).

243.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 października 1945 r.

o upoważnieniu urzędów celnych do orzekania w sprawach karnych skarbowych oraz o ustaleniu okręgów miejscowej właściwości tych urzędów.

Na podstawie art. 220 prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 84, poz. 581) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do orzekania w I instancji w sprawach o przestępstwa karne skarbowe, polegające na naruszeniu przepisów prawa celnego w zakresie wprowadzania z zagranicy na polski obszar celny towarów podlegających opłacie monopolowej lub opodatkowaniu oraz na naruszeniu przepisów w zakresie ograniczeń przywozowych, wywozowych i przewozowych, upoważnia się niżej wymienione urzędy celne:

Siedziba urzędu celnego	Okręg miejscowej właściwości
Gdańsk	na obszar wszystkich miast portowo-morskich Rzeczypospolitej Polskiej oraz wszystkich powiatów przybrzeżno-morskich.
Katowice	na obszar województwa śląskiego wraz z obszarami Śląska wchodzącymi w skład ziem odzyskanych.
Kraków	na obszar województw: krakowskiego, lubelskiego, kieleckiego i rzeszowskiego.
Poznań	na obszar województw: poznańskiego, pomorskiego i gdańskiego łącznie z terenami wyzwolonymi, a położonymi na zachód od tych województw z wyjątkiem obszarów miast portowo-morskich i powiatów przybrzeżno-morskich.
Warszawa	na obszar m. st. Warszawy i województw warszawskiego, białostockiego, łódzkiego, tudzież wyzwolonych terenów Prus Wschodnich z wyłączeniem obszarów miast portowo-morskich i powiatów przybrzeżno-morskich.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1938 r. o upoważnieniu urzędów celnych do orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych oraz ustaleniu okręgów ich terytorialnej właściwości (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 164).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 października 1945 r. Nr 45, poz. 258).

244.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ WYDANE W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI: OBRONY NARODOWEJ, PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ORAZ SKARBU

z dnia 31 października 1945 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy.

Na podstawie art. 21 ust. 2 i art. 30 dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 202) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 202), paragrafy zaś powołane bez bliższego określenia oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia:

§ 2. Służbą wojskową pełnioną niezawodowo, uprawniającą rodziny żołnierzy do pomocy i zasiłków, jest:

1) zasadnicza służba wojskowa pełniona z poboru lub ochotniczo;

2) służba wojskowa w rezerwie polegająca na odbywaniu:

a) przeszkolenia wojskowego,
b) ćwiczeń wojskowych: zwyczajnych, doraźnych, okresowych i dodatkowych,
c) czynnej służby wojskowej w razie mobilizacji i w czasie wojny;

3) służba wojskowa w pospolitym ruszeniu, polegająca na odbywaniu:
a) przeszkolenia wojskowego,
b) ćwiczeń wojskowych: zwyczajnych, doraźnych i okresowych,
c) czynnej służby wojskowej w razie mobilizacji i w czasie wojny;

4) pomocnicza służba wojskowa, polegająca na odbywaniu:
a) przeszkolenia wojskowego w celu przysposobienia do pełnienia pomocniczej służby wojskowej,
b) czynnej służby wojskowej w razie mobilizacji i w czasie wojny;

5) uzupełniająca służba wojskowa w czasie ćwiczeń przygotowawczych i doskonalących.

§ 3. Urzędy zatrudnienia wydają osobom, wymienionym w art. 2 § 1 lit. a i b, które zgłosiły się do rejestracji, przewidzianej w § 2 tego artykułu, zaświadczenia stwierdzające fakt i datę wypełnienia obowiązku rejestracji (załącznik Nr 1), a z chwilą zaofiarowania tym osobom pracy zawiadamiają o tym, z podaniem wysokości zaofiarowanego wynagrodzenia, zarządy gmin, właściwe dla miejsca zamieszkania tych osób (załącznik Nr 2).

§ 4. Na pojęcie „bytu", o którym mowa w art. 3, składa się nie tylko mieszkanie, pożywienie, odzienie i inne nieodzowne potrzeby życiowe, ale także koszty leczenia i pielęgnacji, jeżeli zaś chodzi o dzieci, także koszty wychowania. Rozmiar potrzeb danej rodziny należy oceniać w zależności od ogólnego poziomu jej stałego środowiska.

§ 5. Za znaczne zmniejszenie dochodu, o którym mowa w art. 3, należy uważać takie zmniejszenie dochodu, które powoduje niemożność pokrycia wydatków niezbędnych dla zapewnienia bytu rodzinie w pojęciu ustalonym w § 4.

§ 6. (1) Osobom wymienionym w art. 2 § 1 nie przysługuje prawo do pomocy i zasiłków, jeżeli:
a) osoby te posiadają wystarczające środki utrzymania ze źródeł niezależnych od pracy zarobkowej żołnierza,
b) żołnierz otrzymuje nadal od pracodawcy swoją płacę lub zarobek albo dotychczasowe zaopatrzenie,
c) żołnierz nie doznaje przez czas służby wojskowej istotnego uszczerbku w swoich dochodach.

(2) Czasowa niemożność pracy lub zarobkowania ze strony żołnierza bezpośrednio przed jego odejściem do służby wojskowej, wywołana chorobą lub brakiem pracy, nie wyłącza prawa jego rodziny (art. 2 § 1) do zasiłku.

§ 7. (1) Uprawnieni do zaopatrzenia na podstawie art. 6 otrzymują karty zaopatrzenia tej samej kategorii, jakie otrzymują członkowie rodzin pracowników państwowych.

(2) Uprawnieni do zaopatrzenia na podstawie art. 17 § 2 otrzymują karty zaopatrzenia tej samej kategorii, jakie otrzymują pracownicy państwowi.

§ 8. Datę zwolnienia z wojska (art. 14 § 1) ustala się na podstawie dokumentów wojskowych. Datę zwolnienia spod władzy nieprzyjaciela lub rozwiązania organizacji (art. 14 § 2) ustala się na podstawie posiadanych wiarogodnych dowodów pisemnych lub w braku tychże na podstawie przesłuchania świadków.

§ 9. (1) Zgłoszenie prawa do pomocy i zasiłku powinno być dokonane na formularzu sporządzanym według załączonych wzorów Nr 3 bądź 4.

(2) Osoby, wymienione w art. 2 § 1 składają zgłoszenia według wzoru, podanego jako załącznik Nr 3, a żołnierze zdemobilizowani, wymienieni w art. 14, według wzoru podanego jako załącznik Nr 4.

§ 10. Zarządy gmin powinny niezwłocznie po otrzymaniu zgłoszenia sprawdzić dane, wyszczególnione w formularzu, i przeprowadzić potrzebne dochodzenia celem stwierdzenia:

1) gdy o pomoc i zasiłek ubiegają się osoby wymienione w art. 2 § 1:
a) czy nastąpiło powołanie do pełnienia któregokolwiek z rodzajów służby wymienionej w § 2 lub też w razie mobilizacji lub w czasie wojny, czy żołnierz pełni służbę wojskową zawodowo,
b) czy nie upłynął termin przewidziany w art. 22 § 3,
c) czy byt rodziny żołnierza był istotnie zależny od jego pracy i zarobku oraz czy nastąpiła utrata lub znaczne zmniejszenie dochodów wskutek jego odejścia lub okoliczności wynikłych podczas pełnienia służby wojskowej,
d) czy nie zachodzą warunki określone w art. 4 § 1,
e) czy wszyscy zgłoszeni członkowie rodziny żołnierza odpowiadają warunkom art. 2 § 1,
f) czy osoby (art. 2 § 1) ubiegające się o pomoc i zasiłek dopełniły obowiązku przewidzianego w art. 2 § 2, czy też w myśl przepisów § 3 tegoż artykułu są od tego obowiązku zwolnione;

2) gdy o pomoc i zasiłek ubiegają się zdemobilizowani żołnierze:
a) kiedy żołnierz został zwolniony z wojska (zdemobilizowany) i kiedy upływa okres sześciomiesięczny przewidziany w art. 14 § 1,
b) czy nie upłynął termin przewidziany w art. 22 § 3,
c) czy zdemobilizowany żołnierz nie ma do-

chodów przewyższających kwotę przysługującego zasiłku.

§ 11. (1) Dowodem zgłoszenia się do służby wojskowej jest zaświadczenie (załącznik Nr 5) wydane przez władze wojskowe.

(2) Władze wojskowe będą wydawały zaświadczenia przewidziane w ust. 1 niniejszego paragrafu zasadniczo co miesiąc z dołu. Przy powoływaniu do służby czynnej periodycznie na bardzo krótkie terminy (np. na 1 dzień w tygodniu) zaświadczenia mogą być wydawane i rzadziej a nawet co kwartał z dołu z zsumowaniem dni odbytej służby czynnej.

§ 12. (1) Po ukończeniu dochodzeń i w zależności od ich wyniku zarząd gminy wydaje orzeczenie o przyznaniu lub odmowie pomocy i zasiłku i doręcza je osobie zgłaszającej uprawnienie do pomocy i zasiłku.

(2) Orzeczenie o przyznaniu pomocy i zasiłku (załącznik Nr 6) jest jednocześnie:

1. zawiadomieniem o wysokości przyznanego zasiłku i terminie jego wypłaty,
2. dowodem, którym mają się posługiwać osoby zainteresowane przy ubieganiu się o pomoc przewidzianą w art. 6, 8, 11 i 17.

§ 13. Wymierzenie wysokości przyznanych zasiłków następuje według norm, określonych rozporządzeniem Ministra Administracji Publicznej wydanym w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu z dnia 31 października 1945 r. w sprawie norm dziennych zasiłku dla rodzin żołnierzy oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 276).

§ 14. Stronom służy prawo odwołania się w ciągu 14 dni od dnia doręczenia im orzeczenia a mianowicie od orzeczeń:

a) zarządów gmin wiejskich i zarządów gmin miejskich niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych — do właściwych starostów powiatowych,
b) zarządów gmin miejskich wydzielonych z powiatowych związków samorządowych z wyjątkiem m. Warszawy i Łodzi — do właściwych wojewodów,
c) zarządów miejskich miast Warszawy i Łodzi — do Ministra Administracji Publicznej.

§ 15. (1) W orzeczeniu, przyznającym prawo do pomocy i zasiłku należy wyszczególnić: dla jakich osób (zdemobilizowany żołnierz, członkowie rodziny żołnierza) pomoc i zasiłek zostały przyznane, według jakiej normy obliczono wysokość zasiłku i do czyich rąk zasiłek ma być wypłacony.

(2) Jeżeli w zgłoszeniu wskazano kilka osób uprawnionych do odbioru zasiłku, należy w orzeczeniu wymienić wszystkie te osoby, określając zarazem, jaka część zasiłku będzie wypłacana poszczególnym osobom.

(3) Jeżeli pomiędzy uprawnionymi do zasiłku członkami rodziny znajduje się żona sądownie rozłączona (separowana), wówczas przypadająca jej część zasiłku, nie przekraczająca wysokości orzeczonych wyrokiem sądowym alimentów, wypłacona jej będzie oddzielnie.

§ 16. Prawomocne orzeczenia o przyznaniu zasiłku zarządy gmin wpisują pod nazwiskiem żołnierza do listy wypłat zasiłków (załącznik Nr 7), którą sporządza się w trzech egzemplarzach.

§ 17. Wypłaty zasiłków dokonują zarządy gmin do rąk osoby wskazanej w zgłoszeniu bądź bezpośrednio, bądź też za pośrednictwem urzędu pocztowego.

§ 18. Dowody doręczenia kwot przechowywuje się w aktach zasiłkowych.

§ 19. (1) W czasie trwania uprawnienia do zasiłków zarządy gmin obowiązane są sprawdzać przed każdą wypłatą, czy warunki, które posłużyły do przyznania zasiłków w ustalonym wymiarze nie uległy zmianom.

(2) W przypadku stwierdzenia zmian warunków, które wpływają na zmianę wymiaru zasiłków, należy wydać nowe orzeczenie i doręczyć je zainteresowanym osobom.

§ 20. Przed każdą wypłatą zasiłków należy zażądać od stron złożenia pod odpowiedzialnością, wynikającą z art. 26 i 27, oświadczenia co do istnienia uprawnienia do pomocy i zasiłków w ustalonym wymiarze.

§ 21. (1) Zapotrzebowanie sum na wypłatę zasiłków zarządy gmin wiejskich i miast niewydzielonych z powiatowych związków samorządowych kierują do właściwych starostów powiatowych, zarządy miejskie miast wydzielonych z powiatowych związków samorządowych — do właściwych województw, a zarządy miejskie m. Warszawy i Łodzi — do Ministra Administracji Publicznej. Przy zapotrzebowaniu należy przesłać dwa egzemplarze listy wypłat zasiłków.

(2) Potrzebne sumy asygnują zarządom gmin te władze, do których są kierowane zapotrzebowania (ust. 1).

(3) Asygnowane kwoty podejmują przełożeni gmin lub upoważnione przez nich osoby.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 19 października 1945 r.

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załączniki do rozporządzenia z dnia 31 października 1945 r. (poz. 277).

Załącznik Nr 1

, dnia .... 194 .... r.

(Nazwa urz. zatrudnienia)

Zaświadczenie

Niniejszym zaświadcza się, że .... zarejestrował(a) się
(imię i nazwisko)
w dniu .... 194 .... r. w tutejszym urzędzie zatrudnienia w celu uzyskania pracy.

Niniejsze zaświadczenie służy jako dowód przy ubieganiu się o zasiłek dla rodzin żołnierzy.

Pieczęć okrągła Podpis naczelnika urzędu

Załącznik Nr 2

.... dnia .... 194 .... r.
(Nazwa urz. zatrudnienia)

Do
Zarządu gminnego*)
miejskiego*)
w ________

Zawiadamiam, że .... została zaofiarowana
(nazwisko i imię)
w dniu .... 194 .... r. praca z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie zł .... gr.

Wyżej wymieniona pracę tę przyjęła — nie przyjęła*).

Podpis naczelnika urzędu

*) Niepotrzebne skreślić.

Załącznik Nr 3

Miejscowość ....

Gmina ....

Powiat ....

Zgłoszenie roszczenia o pomoc i zasiłek przez członka rodziny żołnierza.

Na podstawie § 9 rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej, wydanego w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu z dnia 31 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 277) zgłaszam pod odpowiedzialnością wynikającą z art. 26 i 27 dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy, co następuje:

1) Nazwisko i imię żołnierza, którego rodzina jest uprawniona do pomocy i zasiłku ....
....
2) R. K. U., do której żołnierz ewidencyjnie należy ....
3) Data zgłoszenia się żołnierza do służby ....
4) Miejsce zamieszkania żołnierza w chwili jego powołania (miejscowość, gmina, powiat) ....
....
5) Zawód cywilny żołnierza i jego stanowisko w tym zawodzie ....
6) Wysokość zarobków żołnierza z pracy najemnej lub wysokość uposażenia, wynagrodzenia ze stosunku służbowego (dzienny, tygodniowy, miesięczny) przed powołaniem do służby wojskowej ....
7) Wysokość dochodów żołnierza z innych źródeł (stałe uboczne zarobki, dochód z przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, dochód z gruntu i t. p.) przed powołaniem do służby wojskowej ....
8) Czy żołnierz pobiera przez czas służby wojskowej płacę od pracodawcy lub otrzymuje inne dochody i w jakiej wysokości ....
9) Czy żołnierz prócz płacy pobierał przed powołaniem do służby wojskowej dla siebie lub dla swej rodziny świadczenia w naturze (mieszkanie, opał, światło, ordynaria, ubranie) i w jakim rozmiarze ....
10) Czy w czasie pełnienia przez żołnierza służby wojskowej rodzina jego korzysta ze świadczeń, wymienionych w pkt 9) i w jakim rozmiarze ....

11) Czy żołnierz lub jego rodzina posiada majątek nieruchomy, gdzie, jaki i jakiej wartości.........

12) Czy żołnierz pobiera stałe zaopatrzenie emerytalne, inwalidzkie i t. p., skąd i w jakiej wysokości

13) Czy spośród rodziny żołnierza powołano do służby wojskowej inne osoby żyjące we wspólnym gospodarstwie i które (nazwisko i imię powołanych)

14) Czy ktoś z członków rodziny żołnierza, żyjący we wspólnym gospodarstwie, korzysta z odroczenia służby wojskowej jako jedyny żywiciel rodziny

15) Do czyich rąk ma być zasiłek wypłacany

16) Wykaz członków rodziny ubiegających się o pomoc i zasiłek:

Nr kol.	Nazwisko i imię	Stosunek pokrewieństwa	Wiek	Miejsce zamieszkania	Źródło utrzymania w chwili powołania żołnierza	Zawód i wysokość zarobku	Zaopatrzenie renty i ich wysokość	Czy zgłaszano już roszczenie o zasiłek i gdzie	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Podpis i adres osoby zgłaszającej roszczenie o zasiłek

Dnia........................194 r.

Załącznik Nr 4

Miejscowość

Gmina

Powiat

Zgłoszenie roszczenia o pomoc i zasiłek przez zdemobilizowanego żołnierza.

Na podstawie § 9 rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej wydanego w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu z dnia 31 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 277) zgłaszam pod odpowiedzialnością wynikającą z art. 26 i 27 dekretu z dnia 18 lipca 1945 r. o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy, co następuje:

1) Nazwisko i imię zdemobilizowanego żołnierza uprawnionego do pomocy i zasiłku ....

2) R. K. U. do której żołnierz ewidencyjnie należy

3) Data zwolnienia z wojska

4) Miejsce zamieszkania żołnierza (miejscowość, gmina, powiat)

5) Zawód cywilny żołnierza i jego stanowisko w tym zawodzie

6) Czy żołnierz pracuje obecnie zarobkowo, a w razie stwierdzającym, jaka jest wysokość jego zarobków z pracy najemnej lub wysokość uposażenia lub wynagrodzenia (dziennie, tygodniowo, miesięcznie)

7) Wysokość dochodu żołnierza z innych źródeł (stałe uboczne zarobki, dochód z przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, dochód z gruntu i t. p.)

8) Czy żołnierz oprócz płacy pobiera świadczenia w naturze (mieszkanie, opał, światło, ordynaria, ubranie i t. p.) i w jakim rozmiarze

9) Czy żołnierz posiada majątek nieruchomy, gdzie, jaki i jakiej wartości

10) Czy żołnierz pobiera stałe zaopatrzenie emerytalne, inwalidzkie i t. p., skąd i w jakiej wysokości

11) Do czyich rąk ma być wypłacony zasiłek

12) Wykaz członków rodziny żołnierza ubiegającego się o zasiłek:

Nr kol.	Nazwisko i imię	Stosunek pokrewieństwa	Wiek	Miejsce zamieszkania	Źródło utrzymania	Zawód i wysokość zarobków	Zaopatrzenie renty i ich wysokość	Czy zgłaszano już roszczenie o pomoc i zasiłek	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Podpis i adres żołnierza zgłaszającego roszczenie o pomoc i zasiłek

Dnia .... 194 ... r.

Załącznik Nr 5

...., dnia .... 194 ... r.
(Nazwa jednostki organizacyjnej wojska)

Zaświadczenie

Zaświadczam, że ...., syn ....
(imię i nazwisko żołnierza) (imiona rodziców)
powołany na dzień .... do odbycia ....
na podstawie art. .... ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 220) zgłosił się w jednostce w dniu............
i pełnił służbę do dnia dzisiejszego — został zwolniony w dniu .... *)

Pieczęć okrągła Podpis dowódcy

UWAGA: *) Niepotrzebne skreślić.

Załącznik Nr 6

.... , dnia............ 194 ... r.
(Nazwa zarządu gminy wiejskiej lub miejskiej)

Do

Ob. ....

w ....

Na zgłoszenie z dnia

Na zasadzie § 12 rozporządzenia Ministra Administracji Publicznej, wydanego w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu z dnia 31 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 277) Zarząd gminny (miejski)*) przyznaje osobom wymienionym niżej prawo do pomocy i zasiłków dla rodzin żołnierza — żołnierza zdemobilizowanego*).

Zasiłki będą wypłacane za czas od .... do............
w .... w czasie .... w następującym wymiarze:
(miejsce wypłat) (data wypłaty)

1) Dla zdemobilizowanego żołnierza............................ po złotych............dziennie.
(nazwisko i imię)

2) Dla rodziny żołnierza ...., a mianowicie:
(nazwisko i imię)

Nr kol.	Nazwisko i imię członka rodziny	Stopień pokrewieństwa	Złotych dziennie	Uwagi
1	2	3	4	5

To jest łącznie za czas wymieniony wyżej złotych
Kwota ta będzie wypłacona na ręce następującym osobom spośród uprawnionych do zasiłków

.... zł ....
.... zł ....
.... zł ....
(nazwiska i imiona)

Od powyższego orzeczenia co do wysokości wymiaru zasiłku przysługuje prawo odwołania do starosty powiatowego w ...., wojewody w ...., Ministra Administracji Publicznej*) w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia.

Pieczęć Podpis przełożonego gminy

*) Niepotrzebne skreślić.

Załącznik Nr 7

.... , dnia .... 194 r.
(Nazwa zarządu gminy wiejskiej lub miejskiej)

Lista wypłat zasiłków

Nr kol.	Nazwisko i imię żołnierza	Liczba osób uprawnionych do zasiłku	Miejsce zamieszkania	Data i Nr orzeczenia przyznającego zasiłek	Dzienna norma zasiłku	Od którego dnia przyznano zasiłek	Za ile dni zasiłek ma być wypłacony	Kwota zasiłku do wypłaty	Pokwitowanie z odbioru*)
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Pieczęć Podpis przełożonego gminy

*) UWAGA: Pokwitowanie należy brać na jednym egzemplarzu listy w chwili wypłaty zasiłków.

(Przedruk z Dz.U.R.P. z dnia 15 listopada 1945 r. Nr 49 poz. 277)

245.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 października 1945 r.

ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), ogłaszam że

Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Gdyni nadane zostały uprawnienia agenta dewizowego w zakresie ustalonym w § 1 ust. (3) i (5) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40).

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski.

246.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 września 1945 r.

L. D. I. 39044/3/45.

w sprawie znaczków pocztowych dla opłat przesyłek listowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Delegatów Ministerstwa Skarbu, Głównego Inspektoratu Ochrony Skarbowej, Delegatów do spraw Celnych, Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń i Państwowego Zakładu Emerytalnego.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów wprowadziło specjalne znaczki pocztowe dla opłat przesyłek listowych władz i urzędów państwowych.

Przesyłki listowe nadawane przez władze i urzędy państwowe mają być opłacane wyłącznie za pomocą tych znaczków, gdyż równocześnie tracą moc obowiązującą zarządzenia zezwalające na kredytowanie opłat pocztowych.

Znaczki są dwuch rodzajów: koloru fioletowego na przesyłki zwykłe oraz koloru ciemnooranżowego na przesyłki polecone.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnym i karnym (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 448 z 1933 r.), zmienionym rozporządzeniem z dnia 28 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 445 z 1934 r.) winny być używane:

a) do opłaty zwykłego listu o wadze do 500 g i kartki pocztowej — 1 znaczek fioletowy;

b) do opłaty poleconego listu o wadze do 500 g i kartki pocztowej — 1 znaczek ciemno oranżowy;

c) za każde dalsze 500 g lub ich część wagi listu zwykłego lub poleconego — 1 znaczek fioletowy;

d) za zwrotne poświadczenie odbioru lub dowód doręczenia — 1 znaczek fioletowy.

Ministerstwo Skarbu roześle w najbliższym czasie wspomniane wyżej znaczki do użytku służbowego i w związku z tym poleca wydać stosowne pouczenia podległym władzom niższych instancji.

Z otrzymanych ilości znaczków należy obdzielić wg swego uznania władze niższych instancji, przy czym Ministerstwo Skarbu zaznacza, iż Izby Skarbowe mają udzielić odpowiedniej ilości znaczków również Inspektorom i Brygadom Ochrony Skarbowej.

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

247.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 października 1945 r.

L. D. I. 48201/6/45

w sprawie wykonania dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. o amnestii (Dz. U. R. P. Nr 28/45, poz. 172).

Do wszystkich Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Delegatur Celnych i Urzędów Celnych.

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 28/45 ogłoszony został dekret z dnia 2 sierpnia 1945 r. o amnestii.

W celu wykonania tego dekretu Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

A. I. Spośród przestępstw, do których stosuje się prawo karne skarbowe, podlegają amnestii przestępstwa wymienione w art. 2 pkt 5 i 6 oraz w art. 6 powołanego dekretu, jeżeli zostały popełnione przed dniem 22 lipca 1945 r. Przestępstwa skarbowe objęte art. 2 pkt 5 i 6 dekretu **puszcza się w niepamięć i przebacza**, zaś w sprawach o przestępstwa określone w art. 6 dekretu **darowuje się w całości lub w części orzeczone kary**. Z art. 2 pkt 5 i 6 dekretu wynika, że puszcza się w niepamięć i przebacza wszystkie wykroczenia skarbowe, a z pośród występków skarbowych tylko te występki, za które ustawa przewiduje karę nie wyższą niż 5.000 złotych grzywny (wysokość grożącej kary). **Niezależnie zaś od wysokości zagrożenia karnego** w myśl art. 6 dekretu — darowuje się w pełnym lub w ograniczonym zakresie orzeczone kary, a mianowicie:

a) darowuje się niewykonane w całości lub w części kary grzywny, **orzeczone** w rozmiarze nie powyżej 5.000 złotych oraz kary pozbawienia wolności orzeczone w rozmiarze nie powyżej 6 miesięcy;

b) zmniejsza się o połowę kary grzywny, **orzeczone** w rozmiarze powyżej 5.000 zł oraz kary pozbawienia wolności w rozmiarze powyżej 6 miesięcy.

Przytoczone zasady darowania kar stosuje się także wtedy, gdy obie te kary w powyższych granicach orzeczono łącznie.

Z powołanych przepisów wynika, że amnestię w pełnym lub w ograniczonym zakresie należy stosować **do wszystkich** przestępstw skarbowych popełnionych przed dniem 22 lipca 1945 r. z wyjątkiem przestępstw, określonych w dekrecie Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. o zwalczaniu potajemnego gorzelnictwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 85), które na podstawie art. 7 ust. 7 dekretu zostały wyłączone spod amnestii.

II. Zasięg stosowania amnestii w granicach czasu zamyka się datą 21 lipca 1945 roku, gdyż dekret o amnestii mówi o przestępstwach skarbowych popełnionych przed dniem 22 lipca 1945 r., a więc do godziny 24-ej z 21 lipca 1945 r. na 22 lipca 1945 r. Niezakończone przed tym terminem przestępstwa trwałe i ciągłe nie podpadają pod działanie amnestii, choćby przestępstwa trwałe lub pewne ogniwa przestępstwa ciągłego popełnione zostały przed 22 lipca 1945 r. (Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego Izby II Karnej, wyd. urzędowe Nr 344/29 i 83/34).

III. Przez **popełnione** przestępstwa rozumieć należy zarówno przestępstwa dokonane, jak i czyny stanowiące karalne usiłowanie.

Amnestię stosuje się nietylko do sprawcy przestępstwa lecz również i do uczestników przestępstwa (podżegacza i pomocnika). W myśl art. 7 ust. 9 dekretu nie podlegają amnestii osoby, które są przestępcami zawodowymi lub z nawyknienia, albo do których mają zastosowanie przepisy o powrocie do przestępstwa. Z dobrodziejstwa amnestii pośrednio korzysta także osoba trzecia — odpowiedzialna majątkowo za kary pieniężne nałożone na sprawcę lub uczestnika przestępstwa; z chwilą bowiem darowania kary sprawcy lub uczestnikowi przestępstwa — odpowiedzialność posiłkowa wygasa.

IV. Dekret o amnestii mówi tylko o karach a więc nie obejmuje ani świadczeń pieniężnych orzekanych w trybie postępowania administracyjnego, ani też nie wyłącza możliwości orzekania przepadku przedmiotów i narzędzi przestępstwa (art. 19 p. k. s.) **tytułem środka zabezpieczającego** (art. 22 p. k. s.).

Art. 4 dekretu o amnestii zawiera wprawdzie przepisy — co do przepadku przedmiotów i narzędzi przestępstwa oraz mienia pochodzącego z przestępstwa lub mienia, którego posiadanie jest zakazane — tylko w odniesieniu do przestępstw skarbowych określonych w art. 2 dekretu, t. j. takich przestępstw, które puszcza się w niepamięć lub przebacza. Skoro jednak w sprawach o przestępstwa mniejszej wagi dekret o amnestii nakazuje orzeczenie przepadku wymienionych wyżej narzędzi, przedmiotów i mienia, to tymbardziej przepadek ten należy orzekać w sprawach o pozostałe występki objęte amnestią, gdyż należą one do kategorii przestępstw większej wagi. Narzędzia przestępstwa, jako ułatwiające powrót do przestępstwa, powinny ulec bezwzględnie przepadkowi tytułem środka zabezpieczającego. Natomiast przedmioty niewątpliwe pochodzące z występku powinny być uznane za przepadłe tytułem środka zabezpieczającego — tylko wtedy, gdy posiadanie ich jest zakazane a więc gdy stanowią przedmioty, których wypuszczenie do wolnego obrotu powodowałoby naruszenie obowiązujących zakazów. Wszelkie zaś inne przedmioty pochodzące z występku mogą ulec przepadkowi tytułem środka zabezpieczającego tylko wtedy, jeżeli na nich ciążą należności skarbowe, a strona nie zgadza się na zapłacenie tych należności. Zaznacza się jednak, że równowartość przedmiotów występku, orzekana w pewnych przypadkach na podstawie art. 20 p. k. s., z istoty swej nie mogła przybrać charakteru środka zabezpieczającego, a więc orzekanie tej równowartości w sprawach o przestępstwa skarbowe, podlegające amnestii, jest niedopuszczalne.

Amnestia nie zwalnia od obowiązku zapłacenia uszczuplonej przez przestępstwo należności skarbowej, chyba że przedmiot przestępstwa uległ przepadkowi tytułem środka zabezpieczającego.

Wszelkie przedmioty, zajęte w sprawach o przestępstwa skarbowe — podlegające amnestii — tytułem zabezpieczenia kar pieniężnych (art. 250, 255, p. k. s.) podlegają zwrotowi właścicielowi lub osobom, u których je zajęto.

V. Zastosowanie amnestii do przestępstw skarbowych w myśl dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. ma ten skutek, że postępowanie w sprawach o przestępstwa skarbowe określone w art. 2 pkt. 5 i 6 dekretu nie wszczyna się, postępowanie wszczęte podlega umorzeniu, kary zaś niewykonane w całości lub w części oraz nieściągnięte koszty postępowania darowuje się.

Zaniechanie wszczęcia postępowania i umorzenie postępowania w myśl art. 9 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. może nastąpić i w sprawach o takie przestępstwa, należące do właściwości władz skarbowych, za które według okoliczności danego przypadku należałoby wymierzyć grzywnę nie powyżej 5.000 złotych (aczkolwiek grożąca kara kwotę tę przewyższa). W tych jednak wypadkach niewszczynanie postępowania lub umorzenie postępowania wymaga zezwolenia Ministra Skarbu. Poza tym darowuje się na podstawie art. 6 par. 1 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. niewykonane w całości lub w części kary grzywny orzeczone przez władze skarbowe w rozmiarze nie powyżej 5.000 złotych oraz zmniejsza się do połowy na podstawie art. 6 par. 2 powołanego dekretu grzywny orzeczone przez władze skarbowe w rozmiarze powyżej 5.000 złotych. Nakaz niewszczynania postępowania nie wyłącza jednak możliwości przeprowadzenia dochodzeń niezbędnych do ustalenia rozmiarów przestępstwa lub innych okoliczności potrzebnych dla oceny, czy przestępstwo podpada pod działanie dekretu o am-

nestii. Tak samo w sprawach już wszczętych, lecz jeszcze nie rozstrzygniętych, jeżeli zebrany materiał w sprawie nie wystarcza do oceny, czy przestępstwo podlega amnestii, należy materiał ten odpowiednio uzupełnić przed rozstrzygnięciem sprawy.

VI. Nie podlegają zwrotowi kwoty pobrane tytułem kar pieniężnych przed wejściem w życie dekretu o amnestii, nie wyłączając i kwot, wpłaconych tytułem dobrowolnego poddania się karze, choćby jeszcze nie zostały doręczone oskarżonym postanowienia, zezwalające na dobrowolne poddanie się karze. Doręczenie bowiem takiego postanowienia powoduje jedynie przerachowanie na dochód Skarbu wpłaconej już tytułem kary kwoty, zaś przerachowanie to nie powinno być traktowane, jako **wykonanie** kary.

Zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze nie mogą być wszakże uwarunkowane podwyższeniem przez oskarżonych zaofiarowanych i wpłaconych już tytułem kary kwot, to zn. nie powinny obciążać ich żadną dopłatą.

B. I. W myśl art. 14 par. 1 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. amnestię stosuje władza, przed którą toczy się postępowanie, albo władza zarządzająca wykonanie orzeczenia, jeżeli nie zastosowano jej przy wydaniu wyroku.

Jeżeli więc chodzi o postępowanie w sprawach należących do właściwości władz skarbowych — organami powołanymi do stosowania amnestii są władze skarbowe, uprawnione do orzecznictwa, nie zaś organy wykonawcze władz skarbowych. Umorzenie powinno nastąpić **z urzędu** w każdym stadium postępowania przy zachowaniu jednak odnośnie do spraw o przestępstwa określone w art. 6 par. 1 dekretu o amnestii, a należących do właściwości władz skarbowych, przepisów art. 9 powołanego dekretu.

Uprawnione do orzecznictwa władze skarbowe I instancji obowiązane są umorzyć postępowanie:

a) w sprawach o przestępstwa określone w art. 2 pkt. 5 i 6 dekretu o amnestii, jeszcze nie rozstrzygniętych, choćby sprawy te należały do właściwości władz skarbowych II instancji, jeżeli jeszcze nie przekazano tych spraw do wyższej instancji skarbowej;

b) w sprawach o przestępstwa określone w art. 2 pkt. 5 i 6 dekretu o amnestii rozstrzygniętych **nieprawomocnie** przez władze skarbowe orzekające w I instancji, a nieprzekazanych jeszcze wyższej instancji skarbowej lub sądom na skutek złożonego przeciw orzeczeniu środka odwoławczego lub żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Natomiast sprawy o przestępstwa określone w art. 6 dekretu o amnestii, jako podlegające właściwości władz skarbowych II instancji, należy przekazać do rozstrzygnięcia tym władzom, a to w celu zastosowania przepisów art. 9 powołanego dekretu o amnestii.

Ponadto władze skarbowe I instancji, zarządzające wykonanie prawomocnych orzeczeń karnych — po stwierdzeniu, iż sprawa w której zapadło orzeczenie, podlega amnestii, obowiązane są:

a) w sprawach o przestępstwa, określone w art. 2 pkt 5 i 6 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. oraz w art. 6 par. 1 pkt 1 powołanego dekretu — pozostawić bez wykonania wymierzone w tym orzeczeniu kary. Jeżeli zaś na podstawie tego orzeczenia wykonanie kary już rozpoczęto — należy zarządzić natychmiast wstrzymanie wykonania kary,

b) w sprawach o przestępstwa, określone w art. 6 par. 1 pkt 2 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. — zmniejszyć o połowę wymierzone w orzeczeniu kary, a gdy na podstawie tego orzeczenia wykonanie kary już rozpoczęto — natychmiast zarządzić wykonanie kary w zmniejszonym zakresie.

Wyjątek stanowi orzeczony prawomocnie przepadek narzędzi i przedmiotów przestępstwa, który — mimo zastosowania amnestii — utrzymuje się w mocy; jednak w sprawach o przestępstwa określone w art. 2 pkt 5 i 6 oraz w art. 6 par. 1 pkt 1 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. utrzymanie w mocy przepadku narzędzi i przedmiotów przestępstwa można zarządzić tylko wtedy, jeżeli do tych narzędzi i przedmiotów należałoby zastosować z mocy amnestii przepadek tytułem środka zabezpieczającego (por. p. A — IV).

II. Władze skarbowe II instancji stosują amnestię w należących do ich właściwości rzeczowej sprawach, które znajdowały się w postępowaniu tych władz po wejściu w życie dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. (21 sierpnia **b. r.**) oraz w tych sprawach, które zostaną im przekazane do rozstrzygnięcia w myśl art. 9 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r. (p. B. I). Gdyby jednak okazało się, że władza skarbowa II instancji w orzeczeniu wydanym już po wejściu w życie dekretu o amnestii nie wypowiedziała się wogóle w kwestii amnestii, władza skarbowa wykonywująca orzeczenie powinna przedstawić sprawę z odpowiednim wnioskiem władzy skarbowej wyższej instancji.

III. Umarzając postępowanie karne na mocy dekretu o amnestii władza skarbowa wydaje postanowienie, w którym — w miarę potrzeby — orzeka o przepadku narzędzi i przedmiotów przestępstwa tytułem środka zabezpieczającego. Odpis tego postanowienia doręcza się oskarżonemu. Na postanowienia i zarządzenia w przedmiocie stosowania przepisów dekretu o amnestii służy zażalenie do jednej bezpośrednio wyższej instancji (art. 15 dekretu). Ponadto umorzenie postępowania na podstawie przepisów dekretu o amnestii należy uchylić, jeżeli ten, przeciwko któremu postępowanie toczyło się, oświadczy w terminie zawitym miesięcznym od zawiadomie-

nia o umorzeniu, że żąda przeprowadzenia postępowania (art. 12 dekretu).

IV. O darowaniu lub zmniejszeniu kary na mocy amnestii w sprawach zakończonych prawomocnie władza skarbowa I instancji sporządza notatkę w formie deklaracyjnego stwierdzenia, którą dołącza do akt sprawy. W notatce tej zaznacza się również w miarę potrzeby, że orzeczenie o przepadku zmieniło swój charakter z kary na środek zabezpieczający.

Jeżeli amnestię stosuje dopiero władza wykonywująca orzeczenie karne, należy o darowaniu lub zmniejszeniu kary z mocy amnestii zawiadomić skazanych, w stosunku zaś do skazanych odbywających karę aresztu zastępczego należy niezwłocznie wydać odpowiednie zarządzenia wynikające z zastosowania amnestii. Ponadto należy wycofać wszelkie zarządzenia wydane w celu przymusowego ściągnięcia kar pieniężnych oraz kosztów postępowania darowanych z mocy amnestii.

V. W sprawach o przestępstwa skarbowe należące do właściwości władz sądowych amnestię stosuje sąd. W sprawach tych — z wyjątkiem spraw o potajemne gorzelnictwo — należy więc zwrócić się do właściwego prokuratora o wypowiedzenie się co do kontynuowania wszczętych dochodzeń.

VI. Sprawy o przestępstwa określone w art. 2 pkt 5 i 6 dekretu z dnia 2 sierpnia 1945 r., w których z mocy amnestii umorzono postępowanie karne lub darowano kary — podlegają wykreśleniu z rejestrów karnych.

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

248.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 sierpnia 1945 r.
L. D. V. 29464/3 — 7 61/45

w sprawie przyjmowania od spółdzielni zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Przychylając się częściowo do wniosku Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. z dnia 18.VII.1945 r. oraz nawiązując do okólnika z dnia 21.III.1945 r. L. D. V. 4676 45, Ministerstwo Skarbu zezwala na przyjmowanie od spółdzielni zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy w wysokości zadeklarowanej, bez obowiązku przedkładania przez spółdzielnię miesięcznych bilansów, bądź też innych załączników, uzasadniających wysokość zadeklarowanej zaliczki miesięcznej.

Podsekretrz Stanu:
Dr L. Kurowski

249.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 października 1945 r.
L. D. V. 48288 4 — 1/7/45

w sprawie zwolnienia od opłat sądowych i stemplowych od dokumentów nadania gruntów oraz wniosków i wpisów do ksiąg hipotecznych (gruntowych).

Do wszystkich Izb Skarbowych,

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że na mocy art. 4 dekretu z dnia 24 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 204) zostały zwolnione od opłat sądowych i stemplowych, dokumenty nadania gruntów, na podstawie dekretu z dnia 6.IX.1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej, tudzież wnioski i wpisy do ksiąg hipotecznych (gruntowych).

Na skutek powyższego stał się nieaktualnym okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 4.VII. 1945 r. L. D. V./4 — 4 26/45 w sprawie opłat stemplowych od dokumentów nadania gruntów na podstawie dekretu z dnia 6.IX.1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Dyrektor Departamentu:
Mgr T. Dietrich

250.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 października 1945 r.
L. D. V. 49110/3 — 1/20/45

w sprawie ulg dla spółdzielni.

Do wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie przepisów art. 123 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) umarza spółdzielniom działającym na podstawie ustawy o spółdzielniach, a należącym do Związków rewizyjnych w rozumieniu tejże ustawy 100% dodatek wojenny do podatku obrotowego należny od obrotów dokonanych do dnia 31 grudnia 1945 r.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

251.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 października 1945 r.

L. D. VI. 46829/2/7257 45

w sprawie zezwolenia na przerób w gorzelniach innych surowców niż ziemniaki i zboże na słód.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Delegatur.

W związku ze stwierdzonym na niektórych terenach niedoborem w tegorocznych zbiorach ziemniaków, powinny być w pełni wykorzystane możliwości przerobu w gorzelniach rolniczych także wszelkich innych surowców jak melasa, zepsute zboże, kukurydza, mąka i t. p.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu upoważnia Izbę Skarbową (Delegaturę) do wydawania w kampanii bieżącej zezwoleń na przerób w gorzelniach rolniczych wymienionych surowców z powołaniem się na niniejsze zarządzenie.

Jeżeli chodzi o przerób na spirytus zepsutego zboża, kukurydzy, mąki i t. p., ilość tych produktów winna być protokularnie stwierdzona przy udziale organów aprowizacyjnych z wyraźnym określeniem jakości i zaznaczeniem, że wchodzące w grę produkty nie nadają się do konsumcji.

Wreszcie mając na uwadze, że Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego może być szczególnie zainteresowana w produkcji spirytusu ze zboża, (zwłaszcza z żyta), należy taką produkcję zgłaszać zawczasu najbliższej placówce P. M. S. w celu umożliwienia ewent. oddzielnego magazynowania tego spirytusu.

Niezależnie od powyższego produkcja spirytusu z surowców innych niż ziemniaki winna odbywać się zgodnie z obowiązującymi przepisami, przy czym należy możliwie dokładnie ustalać zarówno ilość przerabianego surowca jak i wydajność spirytusu.

za Ministra Skarbu Podsekretarz Stanu:

Dr. L. Kurowski

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Komunikat Ministerstwa Skarbu

z dnia 28 września 1945 r.

L. D. III. 33253/1404/AK/45

w sprawie obrotów bezgotówkowych i rozrachunkowych kas państwowych za pośrednictwem P. K. O.

W akcji zmierzającej do zwiększenia i upowszechnienia obrotów bezgotówkowych, racjonalnego wykorzystania znajdujących się w obiegu środków pieniężnych oraz zredukowania do minimum zapasów kasowych, przechowywanych dotąd w placówkach kasowych w charakterze pogotowia kasowego, w szczególności w kasach przedsiębiorstw państwowych i prywatnych, oraz w kasach samorządowych i instytucji użyteczności publicznej, Pocztowa Kasa Oszczędności na skutek propozycji Ministerstwa Skarbu wprowadziła do obrotów czekowych następującą inowację i udogodnienie:

Wymienione wyżej instytucje i przedsiębiorstwa znajdujące się poza siedzibą oddziału P. K. O. i Narodowego Banku Polskiego, a posiadające otwarte konta czekowe w jednym z oddziałów P. K. O. mogą realizować własne czeki kasowe, wystawione na okaziciela, w najbliższym urzędzie pocztowym.

Wzmiankowani uczestnicy obrotu czekowego w celu uzyskania uprawnień do korzystania z wymienionych udogodnień, mianowicie otrzymywania pieniedzy bezpośrednio w najbliższym urzędzie pocztowym na podstawie przedstawionego mu własnego czeku, winni się zwrócić do właściwego oddziału P. K. O., podając swój numer konta czekowego, nazwę urzędu pocztowego, z usług którego pragną korzystać oraz kwotę, do wysokości której czeki kasowe będą wystawiane. Do pisma należy dołączyć dodatkowy (trzeci) egzemplarz wzorów podpisów osób upoważnionych do podpisywania czeków— identycznych ze wzorami podpisów w swoim czasie zgłoszonymi do P. K. O.

Wysokość opłat manipulacyjnych będzie podana przez P. K.O. dodatkowo.

Podając powyższe do wiadomości Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie podległym i nadzorowanym przedsiębiorstwom i instytucjom odpowiednich zarządzeń wzgl. pouczeń w sprawie wykorzystania w pełni wprowadzonych przez P. K. O. udogodnień.

Jeśli bowiem do tego Ministerstwo Poczt i Telegrafów za pośrednictwem swych urzędów pocztowych skoordynuje lokalnie akcję wzajemnego zasilania się w gotówkę wszystkich kas państwowych, przedsiębiorstw i instytucji — znaczna ilość środków pieniężnych unieruchamianych dotąd w przesyłkach pocztowych, będzie mogła być zużytkowana na miejscu w drodze wzajemnej wymiany gotówki i czeków, a w związku z tym zredukowane zostaną do minimum przesyłki pieniężne z nadwyżkami i zasiłkami kasowymi.

Wszystkie władze (urzędy) administracji państwowej, czerpiące środki pieniężne z kredytów, przewidzianych w budżecie, obsługiwane są nadal przez kasowe placówki skarbowe na zasadach ustalonych obowiązującymi przepisami rachunkowo-kasowymi.

Komunikat Ministerstwa Skarbu
z dnia 20 października 1945 r.
L. D. I. 47336/1/45.
w sprawie przeniesienia siedziby Delegatury Min. Skarbu z Lignicy do Wrocławia.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że z dniem 8 października 1945 r., Delegatura Ministerstwa Skarbu na Śląsk Dolny przeniosła swą siedzibę z Lignicy do Wrocławia ul. Wiktoria Nr 10.

Komunikat Ministerstwa Skarbu
o zaginięciu 5 blankietów pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że na terenie Urzędu Skarbowego w Garwolinie zaginęło 5 blankietów pokwitowań kasowych, seria D od Nr. 924396 do Nr. 924400 włącznie, które niniejszym unieważnia się.

Komunikat Ministerstwa Skarbu
o zaginięciu 1 bloku pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że na terenie Urzędu Skarbowego w Łomży zaginął w dniu 12 sierpnia 1945 r. 1 blok pokwitowań kasowych Nr. 4 do § 16 przepisów rachunkowo-kasowych (wzór Ministerstwa Skarbu Nr 797) od Nr. 010601 do Nr. 010700, które niniejszym unieważnia się.

Cena numeru niniejszego zł. 12.— Prenumerata miesięczna zł. 20.—

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy.
Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Zakłady R.S.G. Warszawa, Targowa 80 — Nr 238